

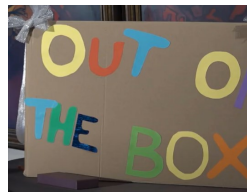

*There is always light
-if only we're brave enough to see it
if only we're brave enough to be it -*

-Amanda Gorman-

Overal en altijd weer Corona hier, COVID 19 daar het lijkt wel dat we vergeten zijn dat achter al dat virusgebeuren ook nog mensen leven. Daarom wil ik graag, om de afstand te overbruggen, draden weven van licht. Veertig-dagen-tijd om mij te oefenen in het zien van glimpen van Hoop en Verrijzenis.

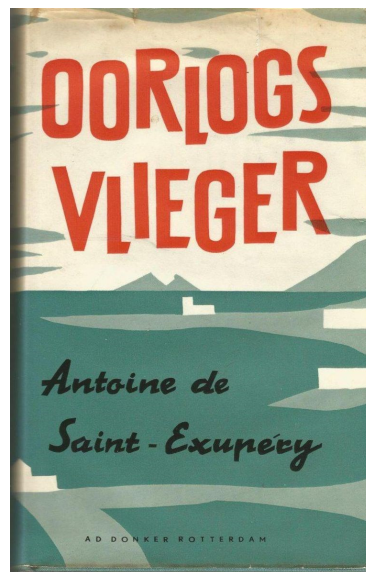
Meegemaakt ... Opgelicht uit media en literatuur ... Van 'elders' aangeleverd

Mijn vastenwerk: https://youtu.be/zaRU_rKAvs <https://youtu.be/nv749WXEk4>

Doorheen de Goede Week lees ik graag dit boekje 'De oorlogsvlieger' en deel graag enkele citaten met jullie. Uitspraken die perfect passen bij deze week ook al zijn ze in een totaal andere context neergeschreven.

Toen de boer het brood uitdeelde, gaf hij niet iets weg. Hij deelde. De boer werd niet armer. Hij werd rijker: hij voedde zich met beter brood, omdat het was veranderd in brood van een gemeenschap. Alleen liefde herkent een nog te boetseren gezicht. Alleen liefde leidt daarnaartoe.

We hielden op te geven. Maar als ik alleen nog aan mezelf wil geven dan ontvang ik niets. Als me dan wordt gevraagd voor bepaalde belangen te sterven, zal ik weigeren te sterven. Mijn belang gebiedt me allereerst om te leven. Welke liefde zou mijn dood vergoeden? Je sterft voor een familie. Niet voor een huis met spullen erin. Je sterft voor een kathedraal. Niet voor stenen. Je sterft voor een volk. Niet voor een meute. Je sterft uit liefde voor de Mens. Je sterft alleen voor datgene waarvan je kunt leven.

Iedere enkeling is zo verantwoordelijk gesteld voor alle mensen, en alle mensen verantwoordelijk voor iedere enkeling. Een individu dient zich op te offeren voor de redding van een gemeenschap en de gemeenschap voor de redding van het individu.

Een open (t)huis met hart voor zorg

- *Veel van onze zorgkundigen kunnen door hun creativiteit een glimlach toveren op het gezicht van “hun mensen”.*

- *Ze ontzien zich niets om de residenten blij te maken met zoveel kleine attenties en nu zeker in deze moeilijke tijd. Enkele uurtjes van hun slaap offeren ze graag op om lekkere taarten te bakken en zeker voor een 100 jarigen ... Voor 't ogenblik zijn er 3 en binnen kort steekt nog iemand de kaap van 100 jaar over.*
- *Ze beleven er deugd aan als je even door de gangen loopt en tijd maakt voor de mensen, ook al kunnen sommigen vaak moeilijk een zinnetje vormen, enkele minuutjes aandacht om te luisteren maakt hen gelukkig en doet de pijn wat vergeten.*
- *Het dankkaartje op de dag van de zorg (21 maart) maakte ook de verpleegkundigen, het personeel van de poetsdienst, de keuken enz... blij en gaf hen weer frisse moed om verder te doen.*
- *Op straat even stilstaan bij een bedrijvige man om iets te laten vertellen over zijn echtgenote die niet meer weet waar ze is en ook haar man niet meer herkent geeft ook vreugde aan hem ... het eens kunnen zeggen doet zo'n deugd.*
- *In de drukte van de dag toch eens kunnen luisteren naar een moeder die om gebed vraagt voor haar dochter die in een burn-out zit en levensmoe is... door meermalen te luisteren en te bidden voor hen is er een echte vriendschapsband gegroeid tussen de familie en mezelf.*

*There is always light
-if only we're brave enough to see it
if only we're brave enough to be it -*

-Amanda Gorman-

Overal en altijd weer Corona hier, COVID 19 daar het lijkt wel dat we vergeten zijn dat achter al dat virusgebeuren ook nog mensen leven. Daarom wil ik graag, om de afstand te overbruggen, draden weven van licht. Veertig-dagen-tijd om mij te oefenen in het zien van glimpen van Hoop en Verrijzenis.

Meegemaakt

Ik kreeg deze week de vraag: "wat is er eigenlijk christelijk aan wat je doet? Kan een buurvrouw of vrijwilliger dat niet evengoed?" En ik dacht ik ben ook buurvrouw en vrijwilliger. Is het niet met die mensen, buurvrouwen en -mannen, vrijwilligers, ... dat G-d zijn wereld creëert?

En ik dacht aan Jezus. Hoe hij bij mensen aan tafel het brood brak. En de zegen uitsprak. Tussen kleine en grote beslommeringen. Hij stak er niet bovenuit. En juist zo viel hij op. Bij het breken van het brood, het dagelijks leven, brak en gaf hij zichzelf. En de wereld draaide door. En in het pakketten klaarmaken, verhalen aanhoren en in het breken en delen is hij vaak rakelings dichtbij. In de schijnbare koetjes en kalfjes, de corona-angsten en de creativiteit die rest en in al dat dagelijks brood komt hij aan het licht.

Elke week komt hij naar de sociale kruidenier. Omwille van corona moet hij nu wachten op zijn beurt. Al wachtend neemt hij een boek en bladert er in. Het is een atlas. Hij spreekt me aan: "Filosofie!", zegt hij en wijst een zin aan: "De aardbodem zit vol met herinneringen aan vervlogen tijden." En hij vertelt: over "mijn land", herinneringen, ook recenter, aan de tijd voor corona, toen hij nog naar een kerk ging. "Mis je het om naar de kerk te kunnen gaan", vraag ik? Hij wijst naar de hemel en legt zijn hand op zijn hart. God is overal bij hem, denk ik te verstaan. Gelukkig maar. Heerlijk, zo'n babbels. En telkens weer ben ik onder de indruk van de veerkracht van mensen zoals hij. Wat een filosofie, wat een kunst is dat.

Dak- en thuislozen. Elke week mag ik mee de kerk voor hen open zetten. Netjes volgens de coronaregels.

Gisteren: Eén van hen zet het orgel aan en speelt Bach, een ander struikelt met zijn bekertje koffie, en is ons allemaal voor met een dweil om het zelf op te kuisen. Bezorgd wordt er gevraagd of hij zijn hand verbrand heeft, en hij antwoordt: "In het huis van God kan er niets misgaan." Weer een ander vertelt zijn levensverhaal, nog zo'n geschenk. Wat een prachtige mensen. Dat denk ik elke week opnieuw.

Opgelicht uit media en literatuur

Het is een kwestie van hoe je naar de wereld kijkt.

Foto met bijhorende tekst kwam ik tegen op facebook.

Een warme oproep om eens lekker lui te zijn klonk dit weekend in het journaal. Een zee van vlinders, een pracht aan kleuren zou het gevolg kunnen zijn van jouw luiheid. Zalig toch lui zijn om nadien extra te kunnen genieten. Wat houdt je nog tegen om de natuur z'n gang te laten gaan, ook in je tuin!

Massaal veel jongeren zetten zich telkens opnieuw in met een onvoorstelbare creativiteit en flexibiliteit. Met de regelmaat van de klok wordt hen gevraagd om hun werking aan te passen en zij ... zij doen dit zonder aarzelen voor hun leden. Elke week opnieuw staan ze klaar met een ongelooflijk enthousiasme. Zij brengen écht leven voor de kinderen, voor elkaar en voor mij!

Een nieuwe wandelroute, in Koersel, van anderhalve kilometer doorheen een afwisselend landschap. Lijkt mij wel de moeite waard. „Wandelaars kunnen al stappend zeven sterke vrouwen ontmoeten uit de Bijbel en onderweg ontdekken wat zij voor ons vandaag kunnen betekenen”. De organisatoren willen op deze manier hun dankbaarheid tonen voor de inzet van zo veel vrouwen in de Kerk.”

Facebook zaterdag 20 maart

Een gedicht van Hans Bouma dat mij alvast in beweging zet om op te staan en werk te maken van die wereld.

*Je niet neerleggen bij de feiten.
De feiten van verval en afbraak.
De feiten van onrecht, honger, geweld*

*Je verheffen.
De vrijheid nemen.
De vrijheid om te dromen.
Te hopen op herstel, harmonie.
Vrede voor alles en iedereen*

*Je niet laten verlammen.
Alsof deze wereld de enige mogelijkheid was.
Opstaan.
Geloven in een andere, een betere wereld.*

Hans Bouma

Van 'elders' aangeleverd

*Net nu ik dacht dat ik niet verder kon,
is ze daar, die lenteson.*

*Haar stralen strelen mijn gelaat heel zacht,
't voelt alsof God naar me glimlacht.*

*Een beetje zalf op onze wonden,
ons door de Heer gezonden.*

*Nieuw leven geeft nieuwe moed,
Oh wat doet Zijn warm licht me goed.*

S.v.

Op één van de vele miezerige dagen deze week
– een ramp voor reumatische knieën –
toch maar een wandelingetje gepoogd:
een mens moet toch ademen ...

Hoe verAdemend was het
dat ik op mijn knieën werd gedwongen
om deze foto te nemen:

Goed (op)gevoed

Als je wil weten wat het resultaat is kijk dan
even naar het filmpje (dubbelklikken en ope-
nen)

goed (op)gevoed.mp4

*There is always light
-if only we're brave enough to see it
if only we're brave enough to be it -*

-Amanda Gorman-

Overal en altijd weer Corona hier, COVID 19 daar het lijkt wel dat we vergeten zijn dat achter al dat virusgebeuren ook nog mensen leven. Daarom wil ik graag, om de afstand te overbruggen, draden weven van licht. Veertig-dagen-tijd om mij te oefenen in het zien van glimpen van Hoop en Verrijzenis.

Meegemaakt

Doorheen de voorbije maanden heb ik gewroet en geworsteld met mezelf en de spanning éénzaamheid -gemeenzaamheid. Het grootste deel van de tijd wordt er verwacht dat we thuis zitten, alleen. Dat daagde mij uit om op zoek te gaan naar gemeenzaamheid. Kan ik leven in éénzaamheid, alleen thuis en me toch verbonden voelen met anderen?

De glimpen van hoop van deze vierde week laten uitschijnen dat het kan en hoe ik dit mocht ervaren. Ja ik voelde me, soms even, onmetelijke verbonden met alles en iedereen, met G-d. Dan voelde het alsof mijn leven een schakel is in een veel groter, zinrijker geheel en dat geeft me kracht tot Léven.

Toen ik deze week naar huis fietste zag ik, op een bank aan de grot, jong naast oud zitten. Spontaan zette ik mijn fiets tegen de omheining en volgde hun voorbeeld. Ik zette me neer en liet me meenemen door de stilte. Plots besepte ik hoeveel mensen, doorheen de jaren, hier hebben gezeten. Mensen die even halt hielden om te danken, te wenen, gewoon te zitten, te bidden en nu ik ... ik voelde hun nabijheid alsof ze met mij hier bij de grot zaten en samen met mij stil werden. De gedragenheid was tastbaar aanwezig.

Naar aanleiding van onze jongerenavond, zag ik de documentaire 'for Sama'. Indrukwekkend! Hij nam me mee naar Syrië, Aleppo. Ik ben er nooit geweest en toch voelde het vertrouwd. Zeker als ik me verder liet meenemen in hun onmacht, hun angst, hun plezier bij het zwemmen of het schilderen van een oude bus, hun zorgdragen voor, hun glimlach, hun hoop en hun pijn. Het werd ook mijn hoop, mijn pijn, mijn zorg ... Het was alsof ik er middenin stond.

Regelmatig heb ik tussen al het thuiswerk (binnen zitten) nood aan frisse lucht, dan trek ik naar buiten, de tuin in. Zo stapte ik ook deze week de tuin in en liep rond van de ene boom naar de andere. Mijn aandacht werd er getrokken door enkele vogels die — niets vermoedend van mijn gedachten — lustig hun buikje rond aten. En ik genoot van hun schoonheid, hun vrijheid. Ik wandelde verder van boom tot boom en voelde me deel van het geheel. Ik beleefde bewust dit stukje natuur waar wij zorg voor mogen dragen en voelde hoe die natuur ook zorg draagt voor mij.

Opgelicht uit media en literatuur

Tussen toen en ooit
Tafelt vandaag

Foto met bijhorende tekst
kwam ik tegen op facebook

Alles hangt samen en speelt op elkaar in. Met andere woorden we zijn verbonden met elkaar en met onze leefwereld, de natuur of we dit nu willen of niet! We zullen zorg moeten dragen voor elkaar vandaar: Een groene speelplaats in Sint-Amands met de boodschap: 'Laten we vaker praten over de weldaad van een gezonde natuur en dit van kindsbeen af

De Standaard weekendeditie

Of het waar is weet ik niet maar ik las over dit zalige initiatief (*De Standaard 12 maart*) en zou er best deel van willen uitmaken.

The 9 nanas: een groepje huisvrouwen die een geheim genootschap vormden. Ze spaarden en legden hun geld samen om dan in het holst van de nacht goede daden uit te voeren. Ze bezorgden zorgpakketjes aan alleenstaande moeders, betaalden elektriciteitsrekeningen, kochten voedsel en kleding voor daklozen ... met een briefje waarop stond 'Someone loves you'. Het lezen alleen geeft al leven wat moet het dan betekenen als zo'n briefje aan jou, rafelrandmens, gegeven wordt.

Als we samen stil zijn
is er geen hoger, lager, meer of minder,
maar enkel de stilte en ik
in een gedragen wij.

Facebook dinsdag 16 maart

Dit citaat van Etty Hillesum kwam in tegen in één van mijn tekstboekjes

*"Ik ken twee soorten eenzaamheid.
De ene maakt me doodongelukkig
en geeft me een verloren en zwervend gevoel,
de andere maakt me sterk en gelukkig.
De eerste is er altijd
wanneer ik geen enkel contact
met m'n medemensen voel,
überhaupt nergens contact mee voel,
dan sta ik helemaal afgesneden
van iedereen en van mezelf
en begrijp de zin van dit leven niet
en zie geen verband tussen de dingen
en weet dan niet m'n eigen plaats in dit leven.*

*In die andere eenzaamheid
voel ik me juist heel sterk en zeker,
dan voel ik me verbonden
met iedereen en alles
en met God
en weet dat ik het leven alleen aankan
en niet van mensen afhankelijk ben.
Dan voel ik mezelf ingeschakeld
in één groot zinrijk geheel
en voel dat ik nog veel krachten
aan anderen ook kan geven."*

Van 'elders' aangeleverd

De helse drukte hier buiten is soms onmenselijk (afbraak, bouwwerken, de straat opengebroken,...) Nu, ik waagde mij toch even buiten met mijn rollator ... Komt er bijna onmiddellijk opeens een frisse jongeman naar mij toegelopen om mij ter hulp te snellen. Hij loodst mij veilig naar de overkant en bleef aan mijn zij tot hij helemaal gerustgesteld was ...

Ik bedank hem en vraag hoe het nu met hem gaat.

??? "Hoe, zegt hij, kent u me dan?" (Ik had hem herkend, hij mij blijkbaar niet, maar ja, onze 'ontmoeting' is ook al van zestien jaar geleden.)

"Ja, zeg ik, u bent de man die ik jaren geleden heb opgevangen nadat u als jonge pasgehuwde uw vrouw verloor en een baby'tje achterliet."

(vrouw 's avonds gezond gaan slapen en 's morgens overleden) Hij was ontroostbaar; een paar dagen voor de begrafenis kon de pastoor hem niet kalmeren. Op dat moment ontmoet ik hem in de kerk, omgord hem heel warm en praat zacht, lange tijd; hij komt tot rust en zeg hem 'kom gerust eens langs'.

Zestien jaren later helpt hij mij!

Ik vraag naar zijn kind(je). Fier en stralend toont hij mij een foto op z'n smartphone van zijn prachtige dochter!

Van een hartelijk moment gesproken: een genade-moment midden de verkeersellende! Gods 'wegen' zijn allemáál heilswegen

*There is always light
-if only we're brave enough to see it
if only we're brave enough to be it -*

-Amanda Gorman-

Overal en altijd weer Corona hier, COVID 19 daar het lijkt wel dat we vergeten zijn dat achter al dat virusgebeuren ook nog mensen leven. Daarom wil ik graag, om de afstand te overbruggen, draden weven van licht. Veertig-dagen-tijd om mij te oefenen in het zien van glimpen van hoop en verrijzenis.

Meegemaakt

Meer en meer raak ik teruggeworpen op mezelf en moet ik aan den lijve ondervinden dat de Ubuntu uitspraak 'Ik word omdat wij zijn' zó waar is. Het klopt volledig! De mens is op en top een sociaal wezen. Hij is niet bedoeld om alleen te zijn, heeft nood aan medemensen, sociale contacten, verbindingen. Ik kan niet anders dan verbonden te leven met mensen, met mijn omgeving, de natuur, de wereld. Zonder contacten, zonder relaties is mijn leven leeg en doods. Dit niet langer laten gebeuren doet mij glimpen van hoop ontwaren die ik — voor de derde week op rij — graag met jullie deel.

Hoe staande blijven in de onmacht?

Een onverwacht bezoekje van een bevriend koppel. Samen zaten we uren buiten op 't terras en genoten van de zon en van elkaar. Zalig om tijd te nemen en bij te praten, elkaars verhaal te beluisteren. Hoopvolle ontmoeting die leven geeft.

De verwondering bij het betreden van een verwilderd stukje natuur. De vijver die zich voor ons uitstrekt. De katjes die tevoorschijn komen aan de wilg. De vogels die er ongestoord fluiten. De eekhoortjes die elkaar speels achterna hollen van boom naar boom. Wat doet het deugd om mij verbonden te weten met de natuur, de schepping.

Ik neem de telefoon en bel even naar een vriendin die ik al maanden niet meer gehoord had. Gewoon om te vragen hoe het ondertussen met haar gaat. Het werd een lang gesprek en we waren nog lang niet uitgesproken dus spraken af om samen te gaan wandelen om helemaal bij te praten. Tijd maken voor elkaar en voelen hoe elk contact mij stukje bij beetje dichtert bij mezelf brengt, de kern van mijn bestaan, hoe het mij meer mens maakt.

De voorbije zondagvoormiddag trok ik samen met de kleinzoon de tuin in. Hij scherpt mijn verwondering aan, de bomen, takken, wolken, ... alles fascineert hem. Zijn verwondering opent voor mij nieuwe werelden.

Samen verleggen we bergen zand, in een kruiwagen buiten proportie (voor mij te klein voor hem nog net te groot) maar we brengen het zand, daar waar het moet zijn.

Opgelicht uit media en literatuur

‘Managers tussen ideaal en kapitaal’, kopt een artikel in De Standaard van zaterdag. Ik lees geboeid. Ze bestaan, die bedrijven die niet alleen een winstmachine willen zijn, maar ook een positieve kracht in de samenleving. Geweldig toch!

En ja, het is vaak een gevecht tussen bedrijfsleiders met een ideaal en aandeelhouders, maar het gevecht wordt aangegaan én het lukt. Hier en daar zijn er bedrijven die laten zien dat het kan!

“Troostplekken.” Ik ontdek dit woord en gebeuren in de krant.

Het zijn plaatsen die gecreëerd worden waar mensen even aan hun zorgen kunnen ontsnappen. Waar ze kunnen stilstaan en verbondenheid mogen voelen. Het zijn stilteplekken in het groen, met bloemen en troostende woorden. Plaatsen waar iedereen naar toe kan om veerkracht en vertrouwen in de toekomst te herwinnen.

Zouden onze kerken niet perfect geschikt zijn voor zulke troostplekken?

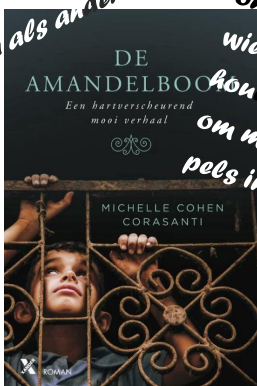
Foto met bijhorende tekst kwam ik tegen op facebook.

**Samen,
niet de armslag telt,
wel de steunberen.**

De laatste citaten uit mijn boek ‘De Amandelboom’. Ook zij doen mij stilstaan bij het Ubuntu principe ‘Ik word omdat wij zijn’.

*Ik ben tot het inzicht gekomen dat als er één persoon
lijdt, we allemaal lijden.
Niemand kan vrede met zichzelf hebben als anderen in
armoede en ongelijkheid leven.*

*Mijn vader, hij heeft mij geleerd wat het betekent
om offers te brengen. Door hem ben ik geworden
wie ik ben. Mijn moeder, heeft me geleerd vol te
houden en mijn onderwijzer geloofde in mij. Kort-
om mijn jeugd heeft me geleerd dat gestage drup-
pels in rotsen kunnen doordringen.*

**Ooit droomde ik over het manipuleren van atomen, nu droom ik van een wereld waarin
we boven ras, religie en alle andere factoren die ons verdeben zullen uitstijgen.**

Van 'elders' aangeleverd

Herbegin

Indien je moe bent en de weg je lang schijnt.
Indien je merkt dat je je vergiste van richting.
Laat dagen en uren niet leeg voorbijgaan ... Herbegin

Als je leven je zinloos lijkt.
Als je al te veel ontgoocheld bent door dingen en mensen.
Zoek niet naar het waarom ... Herbegin

Wanneer je getracht hebt te beminnen en van nut te zijn.
Wanneer je je armoede en je grenzen hebt ervaren.
Laat toch je taak niet half voltooid achter ... Herbegin

Indien anderen verwijtend naar je kijken.
Indien jij hen ontgoocheld of gehinderd hebt.
Word niet opstandig, vraag hun niets ... Herbegin

Want de boom gaat weer botten en vergeet de winter,
De rozelaar gaat weer bloeien zonder te vragen waarom,
De vogel bouwt zijn nest zonder te denken aan de herfst,
Want leven is hoop en altijd weer herbeginnen.

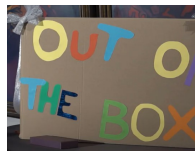
Anoniem

*There is always light
-if only we're brave enough to see it
if only we're brave enough to be it -*

-Amanda Gorman-

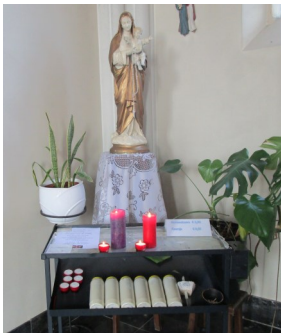
Overal en altijd weer Corona hier, COVID 19 daar het lijkt wel dat we vergeten zijn dat achter al dat virusgebeuren ook nog mensen leven. Daarom wil ik graag, om de afstand te overbruggen, draden weven van licht. Veertig-dagen-tijd om mij te oefenen in het zien van glimpen van hoop en verrijzenis.

Mijn vastenwerk: <https://youtu.be/T7dfrlnM2GA>

Meegemaakt

*Elk nieuw leven is een wonder
des te meer deze lieve meid,
zo broos, zo kwetsbaar
en zo bijzonder*

Zaterdagavond, ik zit in de kerk. Af en toe komt er iemand een kaarsje aansteken, even stilvallen. Een van hen stapt naar me toe en vertelt. De bezorgdheid voor z'n vrouw ontroert me. Haar de kans bieden om thuis te blijven, ze zelf verzorgen, het vraagt zoveel van hem. En toch doet hij het, 'gewoon' omdat hij haar graag ziet!

*Fijn dat échte vriendschappen bestaan en dat ik ze mag ervaren!
Wat hen zo deugdendoend maakt:*

*Jezelf kunnen zijn; thuis mogen komen; gek doen;
gewoon 'zijn', terwijl niets moet; niets verbergen voor elkaar; geen prestatiedrang; samen eten; kwetsbaar mogen zijn; ... kortom doorheen dit alles onlosmakelijk met elkaar verbonden geraken.*

De voorbije week was het zalig wandelweer zodat we regelmatig de kans benut hebben om samen te gaan wandelen langsheen velden en uitgestrekte weilanden. De dankbaarheid om hier te mogen zijn, overviel me dan telkens weer.

Opgelicht uit media en literatuur

Zalig dat zoveel blijheid en enthousiasme het nieuws haalt. Het deed me deugd te zien hoe deze meid straalt, gewoon omdat ze opnieuw op het ijs kan/mag staan. Naar haar eigen zeggen is het een gevoel dat met geen woorden te beschrijven is: "Hoe blij ik was om opnieuw op het ijs te staan ... dat is gewoon puur genieten, echt léven."

Het vuur is verre van gedooft. Vrijwilligers tonen aan dat het anders moet en kán: vroeger kwamen ze op tegen 'de bom', nu in coronatijden gaan ze nieuwe samenwerkingen aan en in de toekomst zullen ze samen het hoofd blijven bieden tegen de polarisering. Actief betrokken vrijwilligers zijn de motor van de huidige samenleving... en de hernieuwbare energie van morgen. (MO 1 maart)

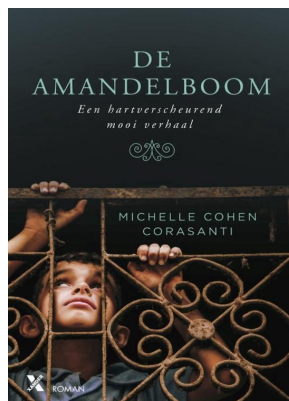
Foto met bijh. ende tekst kwam ik tegen op facebook. Geweldig toch hoe mensen dit optekent erin slagen om mij met open ogen naar deze foto te laten kijken.

Zoek de geschikte vaas, en pluk de dag.

Nog enkele citaten uit mijn boek 'De Amandelboom' die mij ertoe oproepen het leven anders te bekijken, met open mind en alert te zijn voor het bijzondere in het alledaagse.

Amal zat een grote rode vlinder achterna. Haar zwarte krullen dansten. Ze draaide zich om en keek naar ons. 'Ik ga hem pakken' zei ze met een lachje.

*Halverwege de heuvel rook ik bloemen
het maakte me intens gelukkig die geur
van herkenning.*

Ik wist dat hun kracht in hun wortels lag, die zo diep reikten dat zelfs als de bomen werden omgehaakt ze overleefden en er nieuwe scheuten opkwamen om nieuwe generaties te vormen.

Van 'elders' aangeleverd

Mijn hart ging juichen, toen ik hoorde dat een koppel ervoor kiest huis en hart open te stellen voor eenzamen, en dat des te méér te doen in deze corona-tijd.

Een huisgenoot die als aardigheidje iedereen verrast op een eigengemaakte 'hamburger met alles erop en eraan' (waar McDonalds nog véél kan van leren)!

Een bijzonder prettig vriendelijke, vlotte en 'humane' afhandeling van ... de autokeuring ...

Een piepjong stel dat ondanks al heel wat tegenslagen en moeilijkheden, en 2000km afstand, toch prachtig groeit.

*Ps: Ook jouw glimpen van hoop en verrijzenis zijn van harte welkom.
We zetten ze graag mee in onze wekelijks vastenrubriek.
Stuur ze naar chris.smits@celan.be*

*There is always light
-if only we're brave enough to see it
if only we're brave enough to be it -*

-Amanda Gorman-

Overal en altijd weer Corona hier, COVID 19 daar het lijkt wel dat we vergeten zijn dat achter al dat virusgebeuren ook nog mensen leven. Daarom wil ik graag, om de afstand te overbruggen, draden weven van licht. Veertig-dagen-tijd om mij te oefenen in het zien van glimpen van hoop en verrijzenis.

Meegemaakt

Ik zag lieve mensen die tijd maken om elkaar nabij te zijn. Mensen die in relatie gaan, samen een tas koffie drinken, luisteren naar elkaars verhaal. Mensen die zomaar hun oor ter beschikking stelden om te luisteren, de telefoon namen om afstanden te overbruggen. Ik zag het gebeuren en mocht er mee van genieten als mens, als gever en ontvanger. Zalig hoe wij zo de deugd van de wederzijdsheid mogen ervaren en even die afstand kunnen vergeten en gewoon mens zijn zoals wij mensen nu eenmaal bedoeld zijn om te zijn.

*Nabije, alerte en zorgzame mensen
brengen licht
in het leven van mensen
die weinig nabijheid mogen ervaren*

*Door jongvolwassenen
werd er gekeken
voorbij drank, tv en eenzaamheid
zodat oude vijftigers
mogen voelen dat zij er
voor hen toe doen.*

De betrokkenheid van enkele jonge twintigers deed me deugd. Zij kijken voorbij alcohol, tv, eenzaamheid ... en zien de mens. Deze mens doet ertoe voor hen. Ze laten haar niet in de steek. Zo mogen 'oude' vijftigers ervaren wat nabijheid met je doet, hoe liefde voelt.

De eerste paasbloemen zijn gespot! Zalig een lentedag in coronatijd mogen doorbrengen in de weilanden en bossen van Bouwel en ondertussen de kans krijgen om mensen te leren kennen. Dit opent nieuwe perspectieven voor mij!

Opgelicht uit media en literatuur

Het journaal van 20 febr. laat horen dat jongeren niet altijd de beste maatjes zijn met de agenten maar hier wordt toch duidelijk een verzoeningspoging ondernomen van één van de jongste telgen naar de politie toe 😊

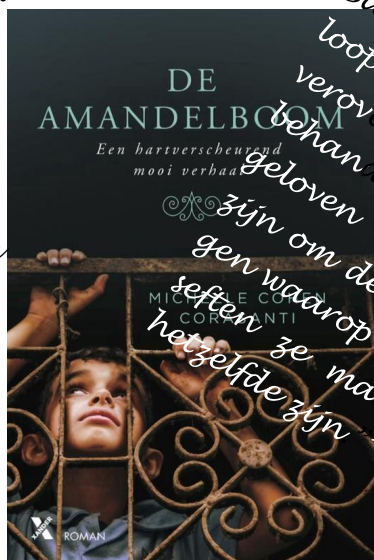
Juist ja, er hing lente in de lucht!

Foto met bijhorende tekst kwam ik tegen op facebook. Ze deden spontaan een glimlach op mijn gezicht verschijnen.

Bij het lezen van het boek 'De Amandelboom' sprongen in de eerste pagina's de volgende uitspraken mij in het oog. Uitspraken die klinken uit de mond van zij die vernederd, geslagen en bedreigd worden. Zo naar mensen kijken en leven vanuit deze gedachten dat zou pas écht Léven zijn.

"Van boosheid kun je niet leven."

"Ik zie al twaalf jaar soldaten in ons dorp, zei baba. Die verschillen net zo veel van elkaar als van ons. Er zitten er tussen die slecht, goed, bang, hebzuchtig, moreel, immoreel, vriendelijk of gemeens zijn. Het zijn mensen net als wij. Wie weet wat ze zouden zijn als ze geen soldaat waren."

"Dat maakt me ook zo verdrietig." Baba schudde zijn hoofd. "In de loop van de geschiedenis hebben veroveraars de veroverden altijd zo behandeld. De slechteriken moeten minderwaardig zijn om de manier te rechtvaardigen waarop ze ons behandelen. Behalve dat we allemaal hetzelfde zijn."

Van 'elders' aangeleverd

woensdag 17 feb

Ik was niet veel thuis vandaag, maar deze ochtend toch een mooie gezien, hier door mijn raam, in het parkje waar ik op uitkijk. Ik hoor kindergekwetter – altijd al vrolijk. Duidelijk een oma en opa met 3 jonge kinderen (schatting 5,5 – 4 – 2j) komen vol jolijt het parkje ingelopen (ttz: de kinderen dus, oma en opa doen dat rustiger aan; wat er zo jolig is aan dat parkje is overigens helemaal niet duidelijk, daar moet je kind voor zijn). Eerst wat verkennend om zich heen kijkend, dan de omgevallen boom ontdekkend ... en dolenthousiast die beklimmen! (En een oma en opa die dat nog aanmoedigen ook!) Dát spreekt mij nu eens van leven – Léven!

maandag 22 feb

Fier op mezelf – mag ook wel eens; of wellicht juist: Eigenlijk gewoon blij om een zo mooi als eenvoudig babbeltje met een van mijn overburen (tijdelijke opvang CAW). Ik knoopte zelf het gesprek aan (!). Hij liep op twee krukken, ik ondertussen al een hele tijd op één – hij dus slechter af dan ik ... En zo wandelde het gesprek met tijd verder tot aan het station. Over krukken en krakkemikkigheid, over dromen en niet meer, over wandelen en voeten verzorgen – in naam van God (hij is erover begonnen!), over kinderen en contacten, ... Hij wenste mij een prettige dag, maar die was er al ...!

Uit het vastendagboek van W.D.

*Ps: Ook jouw glimpen van hoop en verrijzenis zijn van harte welkom.
We zetten ze graag mee in onze wekelijks vastenrubriek.
Stuur ze naar chris.smits@celan.be*